

Østersøen Rundt, en busrejse.

Dagbog september/oktober.

Bussen var en Setra (tysk) med Mercedes dieselmotor og plads til 54 passagerer plus chauffør og rejseleder, altså i alt 56 personer. Alle pladser var besat. Thomas var chauffør og Mette Marie rejseleder. Det fungerede forbavsende godt, selv om selskabets størrelse medførte kødannelser ved toiletter, hotelindtjekning, elevatorer, køb af drikkevarer før middagen osv..

Foruden bagagerum til kufferter var der et lille toilet og masser af plads til køleskab/fryser, kaffemaskiner og drikkevarer af enhver slags samt - ikke mindst - et par borde med dug (!), som Thomas hurtigt kunne slå ud ved siden af bussen til kaffepauserne. Der var desuden mulighed for at købe, øl, vand vin (hvid og rød) samt en lang række forskellige drinks fra noget, Thomas kaldte medicinskabet. Alt sammen til jyske priser.

De to, Thomas og Mette Marie, faldt straks i hak og samarbejdede perfekt gennem hele turen. Han er en i særklasse lun og dygtig buschauffør, der kender sin bus til sidste millimeter. Hun er tydeligvis en meget erfaren rejseleder, der udstråler glæde ved opgaven og kan sit kram til perfektion - med både energi og elskværdighed.

Denne dagbog er tekstmæssigt ret kortfattet. Foruden dovenskab og svigtende hukommelse undskyldes det med de mange links, herunder ikke mindst links til fotoalbummer. Bemærk her, at jeg har føjet tekst til mange af billederne (synligheden heraf kan afhænge af din

platforms indstillinger).
Dagbogens tekst tillige med de mange links til yderligere oplysninger og fotoalbummer skulle så gerne tilfredsstille selv de mere videbegærlige.

Billedet er taget i Polen den 1/10 efter besøg i Ulveskansen:

Thomas og Mette Marie serverer pølser med brød. Lune frikadeller

med kartoffelsalat var også på menuen. Dette som alternativ til frokostrestaurant, der ikke lod sig opdrive på disse kanter. Normalt blev der serveret kaffe, te, øl, vin, vand mm. på sådanne stop.

29/9 Søndag

Opsamling fra Jylland, Fyn og Sjælland og kørsel til [Karlskrona](#). Vi kunne stige på en transferbus ved McDonald/Bilka, så vi slap for at have bilen parkeret i de 10 dage.

Lidt før Karlskrona gjorde vi holdt i Karlshamn for at se udvandrerstaturen ved havnen. En kvart million smålændinge udvandrede til USA. [Wilhelm Moberg](#) har skrevet bogen *Udvandrerne*, der blev filmet og sendt på TV. Moberg lader bogens hovedpersoner forlade Sverige fra Karlshamn. Det har givet inspiration til en statue af samme navn som bogen: Et ungt par på vej mod "det forjættede land" – han skuer mod horisonten, mens hun med smerte skæver bagud til alt det, de må forlade. Martin Andersen Nexø har gjort de danske udvandrere kendte i sin roman "Pelle Erobreren".

[Fotoalbum](#).

Med færgen "Stena Estella" til [Gdynia](#), hvor vi havde bestilt udvendig kahyt. Herefter kunne vi gå direkte til en udmærket buffet - med fri drikkevarer. Afgang kl. 21.00 og ankomst til Gdynia næste morgen efter en meget rolig sejlads.

30/9 Mandag. Gdansk.

Fra færgehavnen i Gdynia til [Gdansk](#). Stop ved Solidaritetspladsen med det store mindesmærke for de myrdede fra Lenin-værftet. Pladsen er nu nabo til [Solidaritetsmuseet](#). Mette Marie opholdt sig ved [Lech Walesa](#) og hans rolle som leder af fagforeningen [Solidaritet](#) og oprøret mod det kommunistiske diktatur.

[Fotoalbum](#).

Byvandring i den gamle by med frokost på egen hånd.

[Fotoalbum](#).

Slaget ved Westerplatte

Den 1. september 1939, kun få minutter efter at det tyske Luftwaffe (luftvåben) havde påbegyndt invasionen af [Polen](#) ved at kaste bomber i en række angreb på byen Wieluń, åbnede slagskibet [Slesvig-Holsten](#), som var på høflighedsbesøg i Fristaden Danzig, uden varsel ild mod den polske garnison. Dette blev efterfulgt af et angreb fra en stormenhed fra Slesvig-Holsten. Kort efter at have krydset den sønderskudte forsvarsmur, blev angriberne selv angrebet af de polske forsvarere med håndvåben, morter og maskingeværild fra skjulte og velplacerede skydepladser, der fangede dem i en krydsild. Yderligere to angreb blev også slået tilbage den dag, hvor tyskerne led uventet store tab.

I løbet af de kommende dage bombarderede tyskerne gentagne gange Westerplatte med flådeartilleri og tungt feltartilleri sammen med styrtbombeangreb fra Stukas. Gentagne angreb fra 570 tyske soldater blev slået tilbage af de 180 polske soldater i syv dage. Major Henryk Sucharski var blevet informeret om, at der ikke ville komme nogen hjælp fra den polske hær. Afskåret, uden forstærkninger eller chance for at få forsyninger, fortsatte han sit

forsvar og holdt den tyske hovedstyrke i stå ved Westerplatte og forhindrede således yderligere angreb langs den polske kyst. (Wikipedia)

Den 7. september besluttede majoren at overgive sig på grund af mangel på ammunition og forsyninger. Som et ærestegn for soldaterne fra Westerplatte, tillod den tyske kommandant, general Eberhardt, major Sucharski at beholde sit sværd, mens han blev taget til fange.

[Fotoalbum](#).

Iflg. programmet skulle vi nu have besøgt Wolfsschanze, men det blev fornuftigvis gemt til den følgende dag.

Overnatningshotellet (Wodnik Hotel, 11500 Gizycko 3 Maja 2) ved de [Masuriske Søer](#) længere østpå var vist ikke langt fra standarden under socialismen, men personalet var venligt og værelserne OK. Maden: Hm, tja-bum, som de radikale siger. Mette Marie omtalte stedet som "rustikt".

1/10 Tirsdag. Polen og Litauen.

Via Masurien i Polen til [Vilnius](#) i Litauen.

Vejret var stille, tørt, men koldt.

[Masurien](#) er et ældgammelt område i det nuværende Polen, men har sikkert historisk strakt sig ind i nuværende Belarus og Litauen. Det rummer de sidste rester af europæisk urskov og [Masuriske Søer](#) samt en stor nationalpark tæt på Belarus, [Białowieża National Park](#), der sågar rummer europæisk bison (!) og er UNESCO verdensarv.

Men dagens hovedattraktion var et besøg i [Ulveskansen](#), hvor Hitler opholdt sig i ca. 800 dage under krigen. Bemærk, at linket foruden beskrivelsen har kort både over skansens placering i det daværende Østpreussen og selve området.

[Fotoalbum](#).

Fra Ulveskansen kørte vi mod [Vilnius](#), hovedstaden i [Litauen](#), og krydsede grænsen ca. 20 km øst for den russiske enklave, Kaliningrad. Landskabet i dette nordøstligste hjørne af Polen er smukt med udsigt til nogle af de mange søer, men vi kom nok ikke gennem de "fedeste" områder, der jo heller ikke stod på programmet. Grænsen hedder vist Budzisko, hvorfra vi fulgte den glimrende (nye) motorvej (E67) mod Kaunas, men drejede forinden næsten stik øst og fulgte hovedvej A16 til Vilnius. Vi nåede frem til hotellet, så tidligt at vi kunne nå en kort spadseretur ned til den smukke [domkirke](#) inden mørkets frembrud. Her kunne vi nyde lidt af aftenmessen efter de ret mange timer i bussen. Thomas brillerede med at parkere den kæmpestore bus ved bakning ind fra en af byens mest befærdede gader i en smal passage, der lige levnede plads til os. Klapsalverne ville ingen ende tage. Dagen efter gentog han bedriften, der således ikke bare var held!

Hotel: Ibis Vilnius Centre, **2 nætter**. Glimrende hotel med international standard, få minutters gang fra broen over Neris-floden til den historiske bydel.

[Fotoalbum](#). (Kun domkirken).

2/10 Onsdag. Litauen.

Heldagstur til det sydøstlige hjørne af [Litauen](#) med Dalus, vores indfødte guide.

Litauen har et areal på 65.286 km² og en (faldende) befolkning på kun ca. 2,8 mio, hvoraf det russiske mindretal udgør 5,8%, det laveste i de tre baltiske stater. [Globalis](#).

Det var en helt perfekt dag med solskin og stille vejr, men køligt.

Dalus steg på bussen ved afgang fra hotellet. Undervejs fik vi hans historie, som jeg her slet ikke kan yde retfærdighed. Efter landets selvstændighed fik Dalus mulighed for at lære dansk med henblik på at komme til Danmark, bl.a. Holstebro, hvor han fik sproget pudset af. Han er senere uddannet til journalist og bor og arbejder i Hamborg - hvilket har sat sit præg på sproget. I hans fortælling hører vi atter og atter om moderen, som han var tæt knyttet til. Hun kunne som en af ret få i landet engelsk, hvilket den sovjetiske besættelsesmagt var vidende om, hvorfor de forsøgte at tvinge hende til at oversætte privates engelske korrespondance. Straffen for ikke at samarbejde var [deportation til Sibirien](#). Han (som stor dreng) og moderen deltog begge den 23. august 1989 i "Den baltiske vej", en menneskekæde af to millioner baltere, der strakte sig 690 km fra Vilnius over Riga til Tallinn. Den danske Wiki-artikel er næsten ingenting, så her er [link til den engelske version](#). Under 3/10 kommer vi helt tæt på hans tilstedeværelse ved forsvaret af TV-tårnet, hvor 12 civile, ubevæbnede unge blev dræbt af det sovjetiske militær, heriblandt Loretta, en helt ung pige. De fleste af dem er begravet på byens heltekirkegård.

Første stop var i [Merkinė](#) med mindesmærke for de såkaldte [Skovbrødre](#), en partisangruppe, der fra områdets enorme skove kæmpede mod de sovjetiske besættelsesstyrker, faktisk i over 20 år efter afslutningen af 2. Verdenskrig. [Fotoalbum](#).

I modsatte hjørne af samme landsby blev der gjort holdt ved en borchøj med en betagende udsigt over sammenløbet af to floder (Nemunas og Merkys). [Fotoalbum](#).

[Grutas Park](#)
[Fotoalbum](#).

Etnisk landsby [Zervynos](#). Stedet var endog meget charmerende med smukke, velholdte træhuse og de karakteristiske litauiske kors, her foruden forsynet med forklæder, der førhen (dvs. før dating apps) var et signal til mandfolk om, at her boede en giftefærdig - og helt sikkert dejlig - ung kvinde.

Mens vi kørte rundt i skovene, kom vi ganske tæt på grænsen til Belarus, der nu er forsynet med trådhegn. - På et tidspunkt begyndte Rusland og Belarus at fragte mellemøstlige migranter/flygtninge til grænsen og tvinge dem over. Derfor nu hegn og mange grænsevagter. [Fotoalbum](#).

3/10 Torsdag

Rundt i Vilnius med bussen og stop flere steder; hovedtemaet var kampen for selvstændighed fra sidst i 80'erne. Derefter til Riga i Letland via **Korshøjen**.

Morgenen bød på regnvejr med kulde og blæst til vores (bus-) tur rundt i Vilnius med Dalus. Forholdene ydede helt sikkert ikke byen nogen rimelig retfærdighed, men sådan er det jo

med vejret. Første mål var TV-tårnet med de dramatiske og tragiske begivenheder den 13/1 1991. Dalus var stadig mærkbart berørt af de godt 30 år gamle begivenheder.

[Fotoalbum](#).

Efter stop ved parlamentet til St. Peter og Paul kirken. Et fint eksempel på barok kirkearkitektur. Herefter kørte bussen tilbage til domkirkepladsen og tog afsked med Dalus, hvorefter vi blev lukket ud i kulden til frokost, og hvad vi ellers havde lyst til. For vort vedkommende var det kun frokosten på et lunt og rart sted. - Domkirken havde vi jo set ved ankomsten til byen.

[Fotoalbum](#).

[Korshøjen](#) var lidt af et antiklimaks efter Vilnius, men stoppet var tiltrængt. Over grænsen (på E77/A12) ind i Letland ved Kalviai.

Hotel: Bellevue Park Hotel i Riga, på venstre bred af floden Daugava (Dvina, tror jeg vi kaldte den i min skoletid), ca. en halv times gang fra Rigas historiske bydel på højre bred. Stort og udmærket hotel. 2 nætter.

[Fotoalbum](#). Korshøjen.

4/10 Fredag. Letland.

[Riga](#) er hovedstad i [Letland](#). Kilde til Letland-linket er igen Globalis: 64.480 km², 1,8 mio indbyggere, heraf 25,4% russere. Også i Letland er befolkningen faldende pga. en kombination af lav fertilitet og - udvandring. Letterne udgør således kun lige godt 1 mio. mennesker. Riga har godt 600.000 indbyggere, dvs. det meste af landet er meget tyndt befolket.

Efter morgenmaden kørte bussen os over til den gamle bydel på flodens højre bred, hvor vi mødtes med vores lokale guide: Liga, en nogle-og-fyrreårig fantastisk person. Hun var (også) vokset op i en familie, hvor moderen var familiens fundament. Faderen døde tidligt pga. alkoholmisbrug, og familien var meget fattig. De havde på et tidspunkt et lille landbrug med få dyr, som Liga gerne tog sig af. Skolegang i Letland var/er kun gratis til og med folkeskolen, så videre uddannelse trods åbenlyst gode evner kunne der ikke være tale om. Senere fik hun en kæreste, der arbejdede på en gård i Vestjylland, og så søgte Liga til samme gård, hvor de kunne bo sammen. Hun skulle passe de mange køer og kalve. Da kærestens opholdstilladelse udløb, måtte han jo tilbage, men så foreslog gårdejerfamilien, at Liga alligevel kunne blive - og flytte ind hos dem, ja faktisk blive som en del af familien. Det betød også, at hun fik lært dansk til perfektion - samt et nært og kærligt forhold til Danmark og danskere, hvad hun i den grad udstrålede. Undervejs fik hun og kæresten sparet op, så hun kunne udnytte sine rige evner til meget mere uddannelse. På universitetet blev hun uddannet økonom, og fik et chefjob i en erhvervsvirksomhed. Liga og hendes mand fik en søn, der var autist, hvorefter hun tog en høj pædagogisk uddannelse og gik ned i tid for at tage sig af sønnen. Senere fik de endnu en søn, der på alle måder er rask. Hun blev i dette forløb tilbudt et job som skoleinspektør på en stor skole, men takkede af hensyn til sønnen nej; i stedet blev hun ansat som viceinspektør på skolen. Hun blev også opfordret til at gå ind i politik, men sagde af samme grund nej tak.

[Fotoalbum](#). Byvandring med Liga.

Efter at have taget afsked med Liga blev vi sluppet løs resten af eftermiddagen. Byvandringen havde været ret kold, så det gjorde godt med noget varmt til frokosten. Jytte og jeg besluttede os efter et godt tip for at gå til Alberta gaden, der rummer den måske smukkeste og mest komplette samling af Jugendstil arkitektur i Europa.

[Fotoalbum](#). Jugendstil-gaden.

Derefter gik vi til det nærliggende nationale kunstmuseum, [Latvian National Museum of Art](#).

Vi var tilbudt opsamling kl. 16, hvor vi stod den samme morgen - eller selv finde hjem. Vi valgte det sidste i form af den barske løsning: Vi gik. Ifølge Jyttes sladdervorne telefon havde hun så gået godt 16.000 skridt den dag. Slet ikke så ringe endda.

5/10 Lørdag. Estland.

Dagens program var (igen) omfattende: I bussen straks efter morgenmaden med kurs mod [Estland](#) og rundtur i hovedstaden [Tallinn](#), der betyder danskerbyen, hvorfra vi som bekendt har vort flag, Dannebrog, der her i 1219 (15. juni, Valdemarsdag) faldt ned fra himlen, så vi kunne erobre og landet. Den slags var dengang en yndet idræt, og ganske velset, undtagen hos dem det gik ud over. Estland er på 45.227 km² og har godt 1.3 mio. indbyggere, heraf knap 25% russere. Tallinn kommune har en lille ½ mio. indbyggere, og fortællingen kender vi efterhånden: Skrumpende befolkning og ingen udsigt til bedring. Det store russiske mindretal opfattes som et meget stort og truende problem, da dem, der kun taler russisk, udelukkende får deres informationer fra Putin-kontrollerede medier. Mange er fraflyttet landet pga. frygten for Rusland.

Vi kørte direkte til vores overnatningshotel, [Hotel Tallinn City](#), men kun for toiletbesøg og for at samle vores lokalguide op. Også en indfødt, men dansktalende dame. Hendes navn husker jeg ikke. Hun har været udvekslingsstudent i Østjylland (Skanderborg eller deromkring, tror jeg?), vældig sød og meget vidende, men det var jo svært at komme efter Liga.

Den guidede rundtur gik først til et slot med tilhørende parkanlæg opført af og til zar Peter den Store i 1718 under Store Nordiske Krig. Det hedder Kadriorg Slot, som igen betyder Catharinenthal, eller på jysk, Katrinedal, til ære for hans (anden hustru) Katrine/Katarina den Første. Som skrevet står, er det et smukt eksempel på barok arkitektur både mht. slot og slotshave. Det blev påbegyndt i 1718. Ægteparret var mildest talt farverigt, slå selv efter! Undervejs introducerede guiden sig selv. Hendes oplevelser som udvekslingsstudent på et østjysk gymnasium i 1990'erne havde været noget af et kulturchok, men på den positive måde. Og det er jo dejligt at møde udlændinge, der godt kan lide os.

Næste stop var ved den store plads for [Tallinn sang festivalerne](#), hvor der hver femte år afholdes kæmpestore arrangementer. Esterne er vilde med at synge. Gennem årene under Sovjetunionen var patriotiske sange forbudt (straf: Sibirien), da regimet havde en (berettiget) formodning om, at esterne så ville samles til modstand mod undertrykkelsen. Og da det kommunistiske imperium begyndte at knage i fugerne, begyndte esterne, ja, alle baltere, at synge fædrelandssange som aldrig før. Derfor kaldes revolutionen i Baltikum også ["Den Syngende Revolution"](#). Mere fredeligt kan det vel ikke blive. Michael Jackson har her optrådt

for 85.000 tilskuere, men under sangfestivalerne kan ca. 100.000 klemme sig sammen her... De er altså skøre, de baltre.

Vi blev herefter læsset af bussen ved den russiske ortodokse Alexander Nevsky Cathedral, som dog ikke var målet, men vi fortsatte herfra gennem den gamle indre by med den gamle borg som hovedmålet. Forbi parlamentet, der sjovt nok har adressen "Lossi plats", tæt ved tårnet, Pikk Hermann, der fik mig til at tænke på Hans Lange fra Lem, men vi gik videre til et højtliggende sted med en fantastisk udsigt (se album). Derfra videre til borgen, hvor Dannebrog som bekendt dalede ned fra himlen midt under slaget den 15/5 1219 som et 👍 fra Gud, hvorefter vi slog hedningerne - selvsagt helt uselvsk og udelukkende for deres sjæls frelses skyld at kristne dem.

Fra borgen gik vi videre gennem byen til et sted, hvor bussen ventede på os og kørte os det sidste, ret korte stykke hjem. Vi var faktisk også godt medtagne, da terrænet er endog meget kuperet og som regel belagt med toppede brosten.

[Fotoalbum](#). Tallinn.

De tre baltiske lande - nogle spredte indtryk.

Hvis man sammentæller landenes arealer og befolkninger, når man frem til 175.000 km² og 5,9 mio. indbyggere, dvs. ca. samme indbyggertal som Danmark på fire gange så stort areal. De virker meget velordnede med et glimrende vejnet (sikkert med bidrag fra EU), faktisk pænere end Polen. El-kablerne på landet og i landsbyerne er der stadig som luftledninger, og det gav da lidt til nostalgien. Landene har rigtig meget skov. Forskellige kilder viser forskellige tal (suk). Globalis ligger med de højeste tal (procent af arealet): Litauen 35%, Letland 55% og Estland 57%. DK ligger på 15-16%. Alle landene er i voldsom grad præget af deres historie fra og med 1. verdenskrig, herunder især tiden med sovjetisk besættelse med massiv undertrykkelse og deportationer af 100.000-vis til Sibirien og mord. De frygter Rusland frem for noget andet og ser deres betydelige russiske mindretal som en stor fare, da de fleste af dem er Putin-venlige. I en generelt faldende befolkning får frygten mange baltre til at emigrere. Der er en meget stor stolthed over deres syngende (og næsten ublodige) revolution, og hvad de har opnået siden da. Alle tre stater genvandt i 1991 deres selvstændighed. Menneskekæden på 690 km den 23. august 1989 fra Vilnius via Riga til Tallinn var og er en enestående manifestation af fredelig modstand. Men trods EU og NATO altså en stor uro for fremtiden. De er virkelig frontlinjestater.

6/10 Søndag. Færge Tallinn-Helsinki. Rundtur i Helsinki. Færge Helsinki-Stockholm.

Færgen over Finske Bugt til Helsinki tager kun et par timer og bruges derfor af et stort antal pendlere, dvs. estere, som arbejder i Helsinki til ca. det dobbelte af, hvad de kan opnå i Estland.

Da vi gik fra borde i Helsinki, ventede Bente, vores lokale guide på os. Hun er pæredansk, men har boet i byen i mange år. Rundturen fulgte det sædvanlige mønster: Guiden fortalte, mens vi kørte, og på udvalgte steder stoppede vi og steg ud for nærmere studier. Første (korte) stop var Sibeliusparken til minde om komponisten Jean Sibelius. Næste mål var

Tempelpladsens Kirke, der er sprængt ud i klippen og indvendig meget smuk. Udefra ligner det mere indgangen til en bunker. Tredje og sidste stop var domkirkepladsen.

Et sådant besøg levner selvsagt slet ikke byen retfærdighed, men vi var der vist også primært for at skifte færges og udnyttede blot nogle timers ventetid på bedste vis.

[Fotoalbum](#). Indtryk fra rundtur i Helsinki.

7/10 Mandag. Gennem skærgården til Stockholm. Rundtur i Stockholm.

Færgen Helsinki-Stockholm var kæmpemæssig og indtrykkene fra sejladsen næsten overvældende, hvilket var muliggjort af perfekt vejr både ved udsejlingen fra Helsinki og indsejlingen gennem den stockholmske skærgård, der er helt unik. Skibet, Silja Serenade, har 13 (tretten) dæk og en enorm indvendig arkade med butikker og restauranter mm. Sejlsplanen var helt optimal med afgang kl. 17 og ankomst kl. 10 i Stockholm, dvs. fuldt dagslys ved både afgang og ankomst - med strålende solskin i begge ender. Det var faktisk fantastisk smukt. Jeg tror også, vi sejlede ret tæt forbi Ålandsøerne, men da var det nat, så jeg er ikke sikker og så kun nogle blinkende lys..

[Fotoalbum](#).

Rundtur i Stockholm. Nogle få timer i Stockholm yder slet ikke byen retfærdighed. En uges tid ville være mere passende, men som appetitvækker helt fint. Vi blev "busset" rundt, bla. gennem Djurgården, der måske minder lidt om Bakken i Kbh, og Thomas demonstrerer sine ekvilibristiske evner i smalle og stejle gader for til sidst at sætte os af i Gamla Stan på Skeppsbron, lige ved Kungliga Slottet, eller Stockholms Slot, som det også hedder. Det er museum og kongens arbejdssted/kontor med over 600 værelser. Han og konen bor på Drottningholms Slott, hvor de må hutle sig igennem med ca. 220 værelser. Men der var vi ikke forbi.

Desværre blev to af vore medrejsende syge. Han har fremskreden KOL og bruger rollator. Hun, viste det sig, havde været indlagt på sygehus ganske længe i foråret. Efter at bussen holdt for udstigning, blev hun meget dårlig. En tilkaldt ambulance kørte hende til akutmodtagelsen på Sct. Görans Sjukhus, hvor også hendes mand senere blev indlagt i en meget dårlig forfatning. De kom tilbage til DK med fly - og en hospitalsindlæggelse. De var klart ikke i form til den fysiske ret krævende rundrejse, men det kan være svært nok at se på forhånd, når man nu så gerne vil.

Vi andre fortsatte til overnatningshotel [Scandic, Linköping Väst](#), til vor sidste nadver (på turen), og det var som altid hyggeligt og lidt vemodigt.

[Fotoalbum](#).

8/10 Tirsdag. Hjemrejse.

Fra Linköping til Esbjerg er der ca 750 km, dvs. en lang dag i bussen. Men i det mindste vi var meget duperet over den landskabelige skønhed ned gennem Sverige. Det kan vi altså ikke hamle op med i gamle Danmark. Vi har vist været der for lidt.

I Hylkedal ved Kolding skiftede vi til transferbus, der kørte os det sidste stykke til Esbjerg, hvor vi ankom ca. 10 minutter efter planlagt tid. Anna-Grethe ventede på os der, og så var 10 gode og meget oplevelsesrige dage forbi.

© Jørgen Riis Johansen
Oktober 2024.